

ума на дветѣ: правѣ бѣше Борилъ, като бѣ запретилъ на Марія да не излиза.

На връщане, кочията избърза по пътя къмъ Малката порта. Ала едва царското шествие бѣ стигнало до срѣдата на друма, когато цѣлиятъ градъ се разбуни, зашумѣ, въздухътъ се изпълни съ тревога, отъ всички страни екнаха женски писъци, празнично премѣненитѣ тълпи почнаха да се трупатъ на купища по пътя, откъдето бѣ преминалъ като бѣсенъ вихъръ новъ царски гончия.

Войскитѣ на Борила бѣха избити! Самъ царътъ безъ малко не билъ плененъ! Князь Иона убитъ! Катепанъ Рекирадъ убитъ! Страторъ Константинъ убитъ! Войводата Тодоръ убитъ! Цѣлиятъ лагеръ плененъ отъ латинитѣ! Българскитѣ намѣстникъ изгоненъ отъ Филиповградъ! Тракия отнета отъ латинитѣ!

Никога до тогава Търновъ не бѣ чувалъ такива страшни вести. Като обезумѣли се блѣскаха мъжетѣ отъ уличка въ уличка, кипнали въ тревога и скръбъ, отчаяни плачове екнаха по къщитѣ на избититѣ войводи и войскари, всички камбани зазвѣниха съ бавенъ и глухъ зовъ...

Когато чу вестъта за смъртъта на брата си Иона, царичката падна като подкосена въ кочията. Съ бързо движение госпожа Теодора заповѣда на кочияша да подкара въ най-голѣма бързина къмъ палата, понеже веднага почувствува грохота на народното негодувание, което се надигаше съ бързината на мълнията.

И седна до снаха си, съ високо издигната глава, корави зеници и свити устни, едва сдържаща болката и яростъта си. Деспина Росана се помъчи да подкрепи загубилата свѣстъ царица, която полека-лека се съвзе, скри лице въ ръцетѣ си, заплака тихо и горещо.

Само Марія остана замислена и неподвижна. Свита въ единия жгълъ на кочията, като подплашена птичка, въ този мигъ тя единствена мислѣше за този, който никога не бѣ се връщалъ въ България съ разбити войски.

Госпожа Теодора се бунтуваше за неуспѣха на сина си, Целгуба оплакваше брата си.

Мария скърбѣше съ всичката горещина на Асѣнов-